

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200367
Dátum vydania rozhodnutia: 11.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200367.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: DREVO BB - EXPORT, s.r.o., Lipová 279/29, Málíneec, IČO: 36 647 985, zastúpeného: JUDr. Jozef Brázdil, advokát, Trhová 992/1, Zvolen, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/44/2016-49 zo dňa 21. septembra 2016, konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Na základe opätovnej daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) vykonanej u žalobcu za zdaňovacie obdobie december 2010, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol zo dňa 02.05.2014, vydal Daňový úrad Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“) dňa 06.10.2015 rozhodnutie č. 1509664/2015 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorým v zmysle § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) určil žalobcovi rozdiel dane v sume 6.891,10 Eur, keď mu nepriznal nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za predmetné zdaňovacie obdobie. Konkrétne správca dane neuznal žalobcovi odpočítanie dane z tovaru (bukové prírezy) fakturovaného dodávateľskými faktúrami dodávateľa - H. F., H. XXX (ďalej aj „dodávateľ“), ktorý mal nadobudnúť tovar od spoločnosti PDR, s. r. o., Sládkovičova 7, Lučenec. Na základe výzvy správcu dane na predloženie dôkazov k dodávateľským faktúram uvedenej spoločnosti sa H. F., ktorý je jediným spoločníkom a konateľom žalobcu a zároveň aj dodávateľom, vyjadril na otázky týkajúce sa prepravcu tovaru, mena vodiča, miesta, dátumu nakladania a vykladania tovaru, mien osôb prítomných pri nakladaní a vykladaní tovaru, že bukové prírezy nakúpil z dôvodu ďalšieho predaja a že tieto boli prijaté

na sklad a následne predané žalobcovi. Uviedol, že nakúpený tovar sa neprevážal, ale že zostal na sklade spoločnosti PDR, s.r.o. v Lučenci.

2. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, na základe ktorého žalovaný rozhodnutím č. 101631846/2016 zo dňa 15.01.2016 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) rozhodnutie správcu dane potvrdil. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že dňa 02.08.2012 bola správcovi dane doručená žiadosť orgánu činného v trestnom konaní (ČVS : PPZ-236/BOK-ST-2012 zo dňa 02.08.2012) o vykonanie daňovej kontroly u žalobcu na DPH za zdaňovacie obdobie december 2010, za ktoré už bola kontrola vykonaná. Žalovaný sa na základe výsledkov vykonaného dokazovania pred správcom dane stotožnil s jeho závermi, že žalobca vierohodným spôsobom nepreukázal, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako boli fakturované. Napriek tomu, že žalobca viedol v účtovníctve a predložil k daňovej kontrole faktúry, z ktorých si uplatnil odpočítanie dane podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), nebolo v prípade dodávateľa ani v prípade spoločnosti PDR, s. r. o., ktorá mala tovar dodať H. F., preukázané uskutočnenie deklarovaných zdaniteľných obchodov. Nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti u deklarovaného dodávateľa PDR, s. r. o. v zmysle § 19 ods. 1 zákona o DPH a tým následne žalobcovi v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH nevzniklo právo na odpočítanie dane z preverovaných dodávateľských faktúr.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a navrhol ho spolu s rozhodnutím správcu dane zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe namietal, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože opätovná daňová kontrola bola vykonaná nezákonne, bez preukázania zákonného dôvodu podľa § 44 ods. 3 a 4 písm. d/ Daňového poriadku, a tým boli porušené jeho práva.

4. Žalobca tiež tvrdil, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo preskúmané rozhodnutie, je nepostačujúce na posúdenie veci a získané dôkazy boli posúdené neobjektívne. Podľa žalobcu jediným dôkazom, o ktorý správca dane opiera svoje tvrdenia, je skutočnosť, že spoločnosť PDR, s. r. o. nepredložila doklady k daňovej kontrole, tá však bola vykonávaná v čase, keď konateľom tejto spoločnosti bol už E. L. (konateľ spoločnosti od 01.10.2011). Poukázal na to, že predchádzajúca daňová kontrola vykonaná v roku 2011 nezistila žiadne rozdiely vo vykazovaní nadmerného odpočtu dane za zdaňovacie obdobie roku 2010. Záver správcu dane o neuznaní odpočítania dane je podľa žalobcu predčasný, rozhodnutie nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Žalobca trval na tom, že k daňovej kontrole predložil všetky doklady potrebné na preukázanie uskutočnenia dodania tovaru, teda faktúry, dodacie listy, skladové listy, doklady o úhrade, boli uskutočnené svedecké výpovede, ktoré podľa jeho názoru jednoznačne potvrdili realizáciu predmetných dodávok, ako aj nárok žalobcu na odpočítanie dane.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, zotrval na argumentácii uvedenej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, najmä na tom, že nebolo preukázané uskutočnenie žiadneho skutočného zdaniteľného obchodu s konkrétnym tovarom na základe preverovaných faktúr medzi daňovým subjektom H. F. a spoločnosťou PDR, s. r. o. a tým pádom je logické, že uskutočnenie následného zdaniteľného obchodu s tým istým tovarom sa reálne nemohlo uskutočniť ani medzi H. F. a žalobcom. Žalovaný tiež poukázal na to, že šetrením prostredníctvom maďarskej daňovej správy nebolo potvrdené dodanie tovaru žalobcom maďarskej spoločnosti TREE ARBOR Kft., keďže bolo zistené, že uvedená spoločnosť nepredložila účtovníctvo a s maďarskou daňovou správou nespupracuje.

6. Krajský súd vyhlásil vo veci dňa 21.09.2016 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. K jednotlivým žalobným bodom uviedol, že zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 15.04.2015 vyplýva, že splnomocnená zástupkyňa žalobcu bola pri spisovaní tejto zápisnice

informovaná o dôvode opätovnej daňovej kontroly, pričom neuviedla, že požaduje preukázanie žiadosti Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite (ďalej len „PPZ ÚBOK“) zo dňa 02.08.2012, na základe ktorej bola opätovná daňová kontrola uskutočnená. Krajský súd zaujal názor, že správca dane správne neposkytol žalobcovi pri ústnom pojednávaní predmetný list PPZ ÚBOK, a to z dôvodu dodržania daňového tajomstva vyplývajúceho z § 11 Daňového poriadku, nakoľko predmetná písomnosť sa týkala viacerých daňových subjektov.

7. Krajský súd sa stotožnil s právnymi závermi žalovaného, že správca dane v dostatočnej miere preukázal, že plnenie deklarované na predmetných faktúrach, ktoré malo byť realizované H. F. prostredníctvom subdodávateľa PDR, s. r. o., nenesie v sebe ekonomický charakter obchodnej transakcie a je len umelým článkom bez skutkového stavu, ktorý pri uplatňovaní právnych predpisov o DPH nemal opodstatnenie. Krajský súd uzavrel, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke správne, náležite sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu a svoje rozhodnutia i vyčerpávajúco odôvodnil, pričom súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu / stanovisko žalovaného

8. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol ho zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť podal z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“), tvrdiac, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Sťažovateľ namieta, že pre posúdenie zákonnosti vykonania opätovnej daňovej kontroly v prejednávanej veci je rozhodujúce, či žiadosť PPZ ÚBOK zo dňa 02.08.2012, na ktorú poukázali daňové orgány, obsahuje požiadavku na vykonanie daňovej kontroly za predmetné zdaňovacie obdobie opätovne. Sťažovateľ mal za to, že ak správny orgán odmietne daňovému subjektu predložiť doklad, ktorý správcu dane zásadne a jedinečne oprávňuje k vykonaniu procesného úkonu vykonania daňovej kontroly opätovne podľa § 44 ods. 4 písm. d/ Daňového poriadku, je porušená základná zásada daňového konania, ktorou je zásada úzkej súčinnosti s daňovým subjektom, ktorú zaručuje § 3 ods. 2, 8 Daňového poriadku. Podľa sťažovateľa je len administratívnou a technickou vecou správcu dane, aby zabezpečil uchovania daňového tajomstva iných daňových subjektov, ktoré mu vyplýva z § 11 Daňového poriadku a zároveň zabezpečil zachovávanie práv a právom chránených záujmov žalobcu, ktoré mu vyplývajú z § 3 ods. 1 Daňového poriadku. Podľa žalobcu bez predloženia predmetnej žiadosti PPZ ÚBOK, resp. jej častí, ktoré sa týkajú žalobcu, nie je správny orgán schopný preukázať zákonnosť vykonania daňovej kontroly opätovne.

10. Sťažovateľ ďalej s odvolaním sa na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudky vo veciach sp. zn. 6Sžf/10/2012, 3Sžf/1/2011) namieta nesprávne právne posúdenie rozloženia dôkazného bremena medzi žalobcu a správcu dane, pričom tvrdil, že skutočnosti týkajúce sa spoločnosti PDR, s. r. o. netvoria jeho dôkazné bremeno, ktoré sa viaže len ku skutočnostiam vymedzeným v § 49 ods. 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Sťažovateľ upozornil na to, že predchádzajúci konatelia spoločnosti PDR, s. r. o. H. Ď.N. a R. K. odovzdali doklady spoločnosti jej neskoršiemu konateľovi E. L. dňa 30.09.2011, teda ešte v čase, keď menovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Podľa žalobcu je preto nesprávny záver daňových orgánov, že neskorší konateľ nemohol prevziať od predchádzajúcich konateľov doklady spoločnosti, nakoľko bol v čase od 16.12.2011 do 15.03.2013 v nápravnom zariadení.

11. K výsledkom medzinárodnej výmeny informácií, ktorou boli preverované obchodné aktivity žalobcu so spoločnosťou TREE ARBOR Kft. a nebolo potvrdené dodanie predmetného tovaru žalobcom pre túto spoločnosť do Maďarska, žalobca uviedol, že maďarská spoločnosť síce nepredložila doklady, ale jednoznačne potvrdila obchodovanie so žalobcom, pričom L. B., poverený zástupca tejto spoločnosti, potvrdil, že tovar bol dodaný a prepravený žalobcom, uviedol miesto nakládky tovaru, jeho prepravcu a potvrdil platby medzi spoločnosťami, ako aj skutočnosť, že tovar bol ďalej predaný v Maďarsku.

12. Žalobca namietal nesprávne vyhodnotenie svedeckých výpovedí A. F., vodiča dodávateľa, ktorý uviedol, že vozil drevnú hmotu z pily v Lučenci v areáli bývalej ZŤS a potvrdil obchodné vzťahy so spoločnosťou PDR, s. r. o., ako aj H. Ď. a R. K., ktorí potvrdili vystavenie faktúr spoločnosťou PDR, s. r. o. pre H. F..

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojom stanovisku k žalobe a vyjadril súhlas s rozsudkom krajského súdu, ktorý žalobu zamietol.

IV.

Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

15. Kasačný súd sa v podstatnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, preto naň odkazuje, a aby zbytočne neopakoval detaily skutkového stavu a argumentáciu krajského súdu, obmedzí sa iba na rozvinutie niektorých jej častí a uvedie svoje odlišné závery.

16. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či bola opätovná daňová kontrola za zdaňovacie obdobie december 2010 začatá u žalobcu v súlade so zákonom a či závery daňových orgánov o nepreukázaní splnenia hmotnoprávných podmienok pre odpočítanie dane z deklarovaných obchodov boli po právnej stránke správne.

17. K sťažnostnému bodu o namietanom nesplnení podmienok pre uskutočnenie opakovanej daňovej kontroly kasačný súd uvádza, že podľa zákona možno daňovú kontrolu tej istej dane za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná, vykonať u daňového subjektu opätovne len zo zákonom stanovených dôvodov (§ 44 ods. 4 Daňového poriadku), pričom jedným z týchto dôvodov je žiadosť orgánov činných v trestnom konaní. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol po začatí opätovnej daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie december 2010 upovedomený o tom, že kontrola sa vykonáva na základe žiadosti orgánu činného v trestnom konaní, konkrétne písomnosti PPZ ÚBOK zo dňa 02.08.2012. Táto žiadosť mu však nebola sprístupnená z dôvodu, ktorý žalovaný videl v potrebe ochrany daňového tajomstva, keďže podnet orgánu činného v trestnom konaní sa týkal viacerých daňových subjektov.

Podľa § 44 ods. 4 písm. d/ Daňového poriadku daňovú kontrolu tej istej dane za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná, je možné vykonať u toho istého daňového subjektu aj opätovne, na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní.

18. Kasačný súd je toho názoru, že správca dane mohol umožniť zástupcovi žalobcu nahliadnuť do predmetnej žiadosti PPZ ÚBOK, samozrejme po vykonaní technických opatrení na ochranu daňového tajomstva vo vzťahu k ostatným v písomnosti označeným daňovým subjektom. Skutočnosť, že sa tak nestalo, však nerobí vykonanie opätovnej daňovej kontroly nezákonným, pretože Daňový poriadok nepodmieňuje uskutočnenie opätovnej daňovej kontroly vykonanej na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní preukázaním takejto požiadavky kontrolovanému daňovému subjektu. Povinnosť súčinnosti správcu dane s daňovým subjektom nebola porušená v takej miere, že by to zakladalo porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov či práva žalobcu na spravodlivý proces.

19. Kasačný súd overil existenciu žiadosti PPZ ÚBOK zo dňa 02.08.2012, keďže táto písomnosť tvorí súčasť administratívneho spisu. Požiadavka tohto orgánu činného v trestnom konaní smeruje k

vykonaniu daňovej kontroly na DPH u tam označených daňových subjektov (vrátane žalobcu) za dobu od 01.01.2010, a to z dôvodu podozrení zo spáchania trestnej činnosti. Zákonnú podmienku pre vykonanie opätovnej daňovej kontroly u žalobcu za zdaňovacie obdobie december 2010 preto krajský súd správne považoval splnenú, aj keď bolo sprístupnenie relevantnej časti žiadosti PPZ ÚBOK žalobcovi odopreté správcom dane bez dostatočných dôvodov. Táto skutočnosť však nezakladá dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu, pretože otázka zákonnosti opakovanej daňovej kontroly u žalobcu nebola krajským súdom posúdená nesprávne, ako to v sťažnostných bodoch namietal sťažovateľ.

20. K sťažnostnému bodu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu v daňovom konaní, vyhodnotením tam vykonaných dôkazov a nesprávnom určení rozsahu dôkazného bremena žalobcu kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo v iných podaniach podľa osobitných predpisov, ďalej skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania a tiež vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Ak správca dane pri preverovaní daňovým subjektom predložených písomných podkladov v rámci daňovej kontroly preukázateľne spochybnil vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, splnil správca dane svoju dôkaznú povinnosť (§ 24 ods. 2 Daňového poriadku) a je opäť na daňovom subjekte, aby spochybnenia pôvodných dôkazov správcom dane vyvrátil predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov (m.m. nálezy Ústavného súdu SR č. III. ÚS 401/09-17 zo dňa 16.12.2009).

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

21. Zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. Ani to, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (m.m. napr. rozsudok Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 8 Sžf 26/2014).

22. Jednou z rozhodujúcich skutočností pre správne určenie dane je pri uplatnení odpočtu DPH aj to, že príslušné zdaniteľné plnenie dodal konkrétny platiteľ, ktorý vyhotovil dodávateľskú faktúru. Zásadne platí, že daňový subjekt si má zaobstarat' dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich uskutočnenie plnenia deklarovanej predloženou faktúrou, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. V prípade, že takéto dôkazy v daňovom konaní nepredloží, vystavuje sa riziku, že neunesie dôkazné bremeno, čo môže mať za následok neuznanie práva na odpočítanie DPH.

23. Žalobca teda v rámci svojho dôkazného bremena na preukázanie splnenia vecných podmienok pre odpočítanie dane bol v daňovom konaní povinný vierohodnými dôkaznými prostriedkami doložiť reálne uskutočnenie prijatých zdaniteľných plnení tak, ako vyplývajú z predložených daňových dokladov. Súhlasiť možno s tvrdením žalobcu, že nie je súčasťou jeho dôkazného bremena predkladať dôkazy, na ktoré nemá dosah (napr. daňové alebo účtovné doklady dodávateľov príp. subdodávateľov). Ako primerane obozretný účastník obchodno-právneho vzťahu však musí mať základné informácie o tovare, jeho pôvode a vlastnostiach, ďalej o tom, ako zdaniteľný obchod prebehol, kto jednal za dodávateľa a kto za odberateľa, kde a za akých okolností došlo k prevzatíu tovaru alebo služby, kto a akým spôsobom sa o uskutočnenie obchodov pričínil, príp. ak bolo dodanie spojené s dopravou, kto, kedy a na akých dopravných prostriedkoch dopravu vykonal a pod.

24. V prejednávanej veci žalobca takéto špecifické údaje správcovi dane neposkytol a tvrdil, že tovar nadobudol za účelom jeho ďalšieho predaja. Správca dane vykonaným dokazovaním získal len všeobecné a nekonkrétne svedecké výpovede bývalých konateľov spoločnosti PDR, s. r. o. H. Ď. a R.K. K., ktorí potvrdili vystavenie faktúr spoločnosti pre H. F., ako aj realizáciu obchodov, avšak bez akýchkoľvek dokladov či konkrétnych údajov o spôsobe uskutočnenia transakcií a o zainteresovaných osobách.

25. Keďže dôkazné bremeno na preukázanie reálneho uskutočnenia obchodných transakcií s dodávateľom tak, ako vyplývajú z predložených formálnych dokladov, zaťažuje žalobcu, ktorý si uplatnil právo na odpočítanie dane, tak bolo len na ňom, aké dôkazné prostriedky si zabezpečí a prípadne aké dôkazy navrhne vykonať, aby vyvrátil pochybnosti správcu dane o uskutočnení deklarovaných dodávok drevnej hmoty od spoločnosti PDR, s. r. o. cez H. F. k žalobcovi. Žalobca v daňovom konaní okrem formálnych dokladov (faktúr, dodacích listov, dokladov o platbách za tovar) neposkytol správcovi dane žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by dokumentovali okolnosti nadobudnutia práva nakladať s tovarom ako vlastník, pôvod tovaru, jeho prepravu od žalobcovho dodávateľa k jeho odberateľovi či iné okolnosti uskutočnenia predmetných dodávok. Potvrdenie vystavenia faktúr vtedajšími konateľmi spoločnosti PDR, s. r. o. H. Ď. a R. K. odberateľovi H. F., bez predloženia dokladov spoločnosti či poskytnutia podrobnejších informácií k týmto obchodom s odôvodnením, že tieto nemajú, pretože všetku dokumentáciu spoločnosti odovzdali novému konateľovi a spoločníkovi E. L., ktorý to nepotvrdil a krátko na to sa podľa zistení správcu dane ocitol na dlhšiu dobu v nápravnom zariadení, je nanajvýš nevierohodné a z dôkazného hľadiska prakticky bezvýznamné. V súvislosti s dôkaznou hodnotou svedeckých výpovedí osôb konajúcich za dodávateľa, subdodávateľa a prípadne aj odberateľa žalobcu je treba vziať do úvahy, že nepotvrdenie uskutočnenia obchodov tak, ako boli uvedené vo faktúrach, by mohla tieto osoby (v danom prípade najmä bývalých konateľov spoločnosti PDR, s. r. o.) za určitých okolností usvedčovať z protiprávneho konania, dokonca im prívodiť i trestné stíhanie, čo má bezpochyby vplyv na ich dôveryhodnosť.

26. Reálne uskutočnenie posudzovaných obchodov v zdaňovacom období december 2010 dostatočne nepreukazuje ani svedectvo vodiča A. F., ktorý mal pracovať pre H. F. a vo svojej výpovedi potvrdiť, že vozil drevnú hmotu z píly spoločnosti PDR, s. r. o. v Lučenci, pretože bez záznamov o použití konkrétneho dopravného prostriedku, s údajom o mieste začatia a ukončenia prepravy a o prepravovanom náklade nemožno hovoriť o presvedčivom dôkaze. Rovnako zanedbateľnú dôkaznú hodnotu má i vyjadrenie údajného zástupcu odberateľa v Maďarsku (spoločnosť TREE ARBOR Kft.) L. B., ktorý mal potvrdiť uskutočnenie obchodov so žalobcom s tým istým tovarom. Hodnovernosť tohto vyjadrenia je limitovaná výsledkami administratívnej spolupráce správcu dane s orgánmi maďarskej finančnej správy, ktoré prijatie tovaru uvedenou spoločnosťou v Maďarsku nepotvrdili, keďže ide o nekontaktnú firmu.

27. Kasačný súd považoval za nedôvodné aj námietky sťažovateľa o nesprávnom rozložení dôkazného bremena. V tejto súvislosti podotýka, že nakoľko je fyzická osoba dodávateľa totožná s osobou konateľa žalobcu, nemôže sa žalobca odvolávať na to, že zmluvný vzťah medzi spoločnosťou PDR, s. r. o. a H. F. sa ho netýka, presahuje skutočnosti tvoriace jeho dôkazné bremeno a s odkazom na judikáтуру Súdneho dvora Európskej únie (napr. C-354/03 Optigen, C-355/03 Fulcrum Electronics, C-484/03 Bond House) tvrdiť, že nezrovnalosti v obchodnom vzťahu medzi spoločnosťou PDR, s. r. o. a H. F. nemôžu byť dôvodom pre nepriznanie práva na odpočítanie dane žalobcovi.

28. Keďže na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje žiadny zo sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti za opodstatnený a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

29. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168

S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.